

ct

Somiar amb formigues

de
Carles Armengol Gili

(fragmento)

ESCENA 1

(Un restaurant. Sona música d'ambient. S'il·lumina la taula on hi asseguda la Gisela. Hi ha dos plats i ella està de cara al públic, parlant amb el comensal que aparentment està davant seu.)

GISELA

Recordo que ens vam asseure en una taula, al costat d'una finestra. Jo veia el mar, i tu em veies a mi. Suposo que aquells dies només em veies a mi... Plovia, recordes? Plovia poc, però plovia. El cel era d'un gris metal·litzat. Ho sé, perquè sempre em fixo en els colors estranys... I aquell, ho era. Jo mirava a l'horitzó, però s'entelava sovint... El vidre, vull dir. Hi vaig passar el tovalló, per netejar-lo, i em vas agafar la mà. M'hi vas fer un petó, i ens vam mirar als ulls, per uns segons, pocs segons. I just llavors ho vaig saber. Algun dia jo et faria mal, et trairia. D'una forma cruel, injusta potser... però segurament necessària. I mira que t'estimava tant llavors... Bé, t'estimava, sí... *(Silenci.)* Ja no recordo res més dels teus ulls, de la teva mirada. Recordo que vas demanar arròs amb sèpia, i que jo vaig demanar calamarsets, tot i que no m'agraden gaire. Recordo que tu marxaves aquella tarda cap a Estrasburg, i que trigaríem a veure'ns. Recordo que dins del restaurant s'hi estava bé, i jo em sentia còmode al teu costat, mentre a fora el terra anava quedant moll i la gent corria sota paraigües de colors, de molts colors. *(Silenci.)* Vas marxar, i jo em vaig quedar recordant per molts dies aquell dinar, aquell instant en que es van creuar els nostres ulls. Els de veritat, els més sincers, vull dir. *(Pausa.)* Va ploure molt tota la setmana, i fins i tot a casa em va sortir una gotera. Recordo que em vaig estar molts dies tancada, sense saber on anar, què fer... amb qui sortir. M'havia quedat òrfena de tu, però alguna cosa em deia que potser era el millor. Em sentia incapaç d'estimar-te com tu et mereixies... Tot i que t'estimava, crec. Sí, t'estimava. Era una manera diferent d'estimar... tot i que ja saps que mai havia tingut gaires ocasions. Sempre m'havia deixat fer, i sempre m'havia sortit malament. Ara pensava que potser si sentia uns altres sentiments cap a tu, la història no tenia per què acabar igual. Però tot i així, desconfiava, em feia por. Sabia que tot i volent-te, no podria arribar mai al mateix nivell. Suposo que aquestes coses passen a totes les parelles, però fa tanta por quan ho descobreixes des del primer moment, quan saps que ets tu el que estimarà menys, el que serà una mica menys carinyós, el que algun dia decidirà que allò s'ha acabat... Tenir la responsabilitat de posar el punt i final a les coses, per més simples i senzilles que siguin, sempre m'ha inquietat. No sé... Va ser una època estranya, contradictòria. I tot i així, vaig voler arribar fins al final. Volia provar sort amb tu, i en el fons creia que també m'ho mereixia. Eres una mena de recompensa per tot el que no havia tingut abans, per tot el que jo mateixa m'havia negat. *(Silenci.)* Et demano perdó. És la primera vegada, ho sé. I et demano perdó... així, en general... Sé que ho hauria de fer pels últims esdeveniments que vam viure plegats, els que més et van doldre. Però també ho vull fer per moltes altres coses: per l'inici de la nostra relació, en la que sempre vam estar trepitjant en fals; pels meus dubtes continus i potser, a ulls teus, injustificats; per la meua mania de fer-ho malbé tot... *(Silenci.)* De veritat que no recordes aquell dia? Aquell dinar vora el mar? És curiós. Un pensa que els records són de la mateixa intensitat per a tothom, i resulta que és tot el contrari. Coses que per a mi són inesborrables, tu ni les recordes... Però aquell dinar, aquell dinar hauries de recordar-lo. Va ser el mateix dia que la teva germana va ingressar voluntàriament a aquell centre. No ho recordes? Sí, la vam anar deixar de bon matí i després, amb les maletes dins del cotxe, vam decidir anar a dinar a Castelldefels abans de marxar cap a l'aeroport.

La teva mare es va quedar al centre, crec. Volia estar tot el dia amb ella... O la van obligar a estar tot el dia amb ella, no ho sé exactament... Sigui com sigui, nosaltres vam decidir a anar a dinar. Recordo que vas fer broma sobre aquest fet, ja que sobtava això d'anar a fer un tiberi just després d'ingressar a una persona amb... amb... trastorns alimentaris? Ho deien així, oi? *(Beu una mica de vi.)* Per cert, com està ta germana? Sé que es va recuperar bé, però... I la Júlia? Ui, a la Júlia sí que li he perdut la pista per complet... Tan amigues com érem! Se'm fa estrany. Se'm va fer molt estrany deixar de veure-la així de cop i volta. *(Agafa la forquilla i remena en el plat del seu company, que té al davant.)* Et menjaràs aquesta mandonguilla? Te l'agafo, doncs. Fan una bona pinta... *(Assaboreix la mandonguilla. Es pren el seu temps.)* Així que no ho recordes. Millor. Sí, millor. No és un record del tot agradable, almenys per a mi. Però és clar, si ho recordessis, si recordessis aquell dinar al costat del mar... aquell dia que plovia... no hauries de recordar-lo forçosament amb tristesa. Tu eres feliç: el problema de la teva germana començava a resoldre's, t'havien ascendit a la feina, m'estimaves... Perquè tu m'estimaves. Si d'una cosa en puc estar segura és que tu m'estimaves. I t'ho agraeixo. Sí, t'ho agraeixo. Ja sé que no s'ha de donar les gràcies pels sentiments, però jo sempre he valorat molt que m'estimessin... Potser perquè a mi sempre m'ha resultat difícil, complicat... Això d'estimar, vull dir. M'entens? *(Torna a beure.)* Però jo t'estimava. T'estimava a la meua manera... ja saps. Per a mi estimar-te era com una part dels deures, com una obligació que m'imposava i que feia de gust. No, no ho interpretis malament... Crec que tot té unes regles, i estar amb algú... també. Hi ha uns compromisos, i uns deures, i unes obligacions. No volia fer res malament, ni abandonar-me a la improvisació. Volia controlar en tot moment els meus actes, perquè volia que tot fos com havia de ser... *(Respira a fons.)* I sí, ho vaig controlar... fins que em vas agafar la mà, la mà on duia el tovalló, i me la vas besar... Vaig mirar-te els ulls, sense pensar en el que feia, i em vaig delatar... o et vaig descobrir. O vaig creure que tu em descobriries, tant se val. El que està clar és que en aquella mirada estava tot. Tot el que no havia previst. Estava la veritat; la veritat que m'havia perseguit sempre, i que em perseguiria durant anys... *(Va per agafar alguna cosa de menjar, però finalment deixa els coberts i aparta el plat.)* Ara sóc feliç, saps? No sabia si dir-t'ho però... Sí. Sóc feliç. *(Somriu, tímidament.)* Em caso el mes que ve. Sé que aviat t'ho començaran a dir, i preferia dir-t'ho jo. Ja saps com són les coses... No m'hagués agradat que... Crec que és el mínim que puc fer per tu, no? *(Li assenyala el plat.)* Escolta, si vols pots agafar carpaccio. Jo no me l'acabaré pas.

(S'apaga el llum que il·luminava la taula. La música d'ambient segueix sonant en un segon pla.)

(S'il·lumina una taula idèntica a l'altra banda de l'escenari. Els plats estan intercanviats i el que ara seu de cara al públic és en Robert.)

ROBERT

Et cases? Vaja, ara sí que em deixes... Em sembla bé, eh? Sí, sí... em sembla molt bé que et casis, però m'ha sorprès. Jo pensava... Bé, no sé si ho pensava, o ho desitjava, però si t'haig de ser sincer... quan em vas trucar... sí, quan em vas trucar l'altre dia, vaig pensar que acabaríem follant. Quan et truca una ex, després de tant de temps, només hi ha dues possibilitats: que li hagi anat malament l'aventura per la qual et va deixar i ara et vulgui veure, i follar-te, per saber si encara sent alguna cosa, o bé que només vulgui posar sal a la ferida i dir-te que tot li va de perles... i que es casa. M'ha tocat la segona. Què hi farem! La sort no va mai del meu costat. *(Agafa alguna cosa del seu plat i segueix parlant, ara amb la boca plena.)* No recordo aquell dinar, saps? No recordo res d'aquell maleït dinar, ni els calamarsets, ni l'arròs amb sèpia, ni això que deies de ma germana... Sí

que em vas acompanyar a la clínica aquella dels collons, però va ser un altre dia. No era el dia que jo marxava a Estrasburg. Almenys vaig trigar un mes a marxar... Si recordo que a l'arribar a Estrasburg vaig trucar a la clínica i ja estaven a punt de donar-li un permís d'aquells de cap de setmana. Allò era com una presó, hòstia! No em va agradar mai que ingressés en aquell lloc, però el cert és que li va anar bé. Ara està estupenda, i crec que està sortint amb un noi. No ho diu, però sospito que sí. (*Segueix menjant i gesticula amb els coberts a la mà, com si amenacés al seu interlocutor amb la forquilla.*) Saps que has tingut molt de valor al venir avui i dir-me que et cases. Sí, sí... molt valor. T'hagués pogut engegar a la merda, saps? No ho he fet, ni ho faré, però t'hagués pogut engegar a la merda. (*Beu.*) Durant aquests anys de no estar junts he tingut algunes novietes. Res seriós, però unes quantes, sí... I a més d'una la vaig engegar a la merda per coses menys importants. No tinc tanta paciència com llavors, ni tants miraments. Em vas fer perdre la il·lusió per a determinades coses, per les coses que realment importen. No em vull fer el màrtir ni res de tot això, sinó explicar-te que tota aquella experiència em va endurir. Assabentar-me de tot allò... De la forma que ho vas fer tot... No, no va ser molt elegant, que diguéssim. I a sobre, avui vens i em dius que ja ho intuïes, que un dia X vas saber perfectament que em faries mal, que acabaries destrossant-me. I m'ho dius menjant-te un carpaccio de vedella amb tota tranquil·litat, sabent que darrera va la notícia del teu futur casament i intuïnt que jo vindré a fer-te de padrí amb el ram a la mà. Perquè segur que m'acabes convidant, oi? Sí, no? Ho veus, ho veus... No falla. M'acabaràs convidant al casament, amb invitació formal i tot, només per humiliar-me, per recordar-me que amb mi no t'hauries casat mai. Perquè tu ja sabies, des del dia aquell de la pluja i el cony de paraigües de colors, que em deixaries tirat com un ninot. Ho sabies. Vas tocar-me una mà, i per no sé quin maleït superpoder de filla de puta vas saber que acabaries deixant-me. Per què no ho vas fer llavors, eh? Per què vas esperar tant? Et semblava divertit l'experiment? Volies descobrir quan temps aguantaries amb aquell paio del que sabies perfectament que no estaves enamorada... Fantàstic! Tens uns collons... (*Segueix menjant. De cop se li acut una idea i somriu.*) I amb ell ja has tingut algun contacte espiritual d'aquests? Li has tocat la mà mentre menjàveu calamarsets? Ets capaç de casar-te amb ell fins i tot sabent que no n'estàs enamorada... (*Com si tingués una revelació.*) Hòstia! És això, no? Vols arribar un pas més enllà. Realment... jo t'hi veig capaç. Després del que vas fer... I sobretot després del que m'acabes de dir. No, no m'ho hauria esperat mai, mai... "Jo vaig saber que et trairia, que et faria mal". Collons tia, però com has pogut... De veritat que ho vas saber? Vas saber que m'enganyaries dos anys abans de què passés realment? O un any abans, no sé... Ja t'he dit que no recordo quan va ser el refotut dinar. (*Resolutiu.*) No vindré al casament. Ja sé, ja sé que encara no m'hi has convidat formalment, però si ho fas vull que sàpigues que no acceptaré la invitació. No és per cap mena d'orgull, de menyspreu... o de rancúnia. No és cap d'aquestes coses, i possiblement cap de les que et puguis imaginar. Senzillament no vindré perquè no em ve de gust. Avui he vingut per... perquè... val, sí, perquè pensava que follaria. Però també perquè creia sentir un carinyo especial cap a tu, per tot el que vam viure plegats i per les moltes coses que pensava que teníem en comú. Avui m'adono que no necessites un amic, ni un exnòvio, ni res de tot això. Només necessites un testimoni de com et van de bé les coses. Jo venia a fer-te costat en el que et fes falta, o bé a parlar del passat... i també del nostre present... fos quin fos. El que menys necessito és ser testimoni de res. Contracta un notari perquè redacti l'acta de la teva felicitat, que jo amb un sopar de mandonguilles en tinc més que suficient. No, no vindré al casament, ni m'agradaria que em truquessis pel naixement dels nens, i menys que em convidis als batejos o a les comunions. No vull res de tot això. Vull acabar-me les mandonguilles, i sortir corrents. Sí, de veritat, això és el que penso. Em sap greu, però això és el que penso.

(*La música d'ambient para en sec i s'il·lumina de nou la taula de la Gisela.*)

GISELA

Perdona, deies alguna cosa?

ROBERT

No. No, no... només deia que... Enhorabona, de veritat. Desitjo que tot et vaig molt i molt bé.